

„Jsme asi v půli cesty,” odhadla babička.

Les houstl a pohlcoval zbytky světla. Cesta se zúžila v pěšinu. Trochu se ochladilo. Vítek marně hledal slunce za propletením jehličnatých větví. Teď se poblíž ozval ptačí křik.

„To je dravec, vid’? Že jo, babi? My se učíme rozeznávat zvuky ptáků ve skautu.”

„Je to káně, Vítku.”

„To sis našla na internetu?”

„To jsem si našla ve zkušenostech,” usmála se babička.

„My jsme jednou ve skautu počítali letokruhy na pařezech,” švitořil Vítek. „Jeden nám připomínal srdce. A pak jsme si museli zapamatovat, kudy jsme šli. Abysme jako nebloudili v kruhu. Já se v lese vyznám. Neztratím se.”

Vítek škubl vodítkem, aby pokáral Hašlerku za další tahání.

„Babi, tady asi bude zvířat. Hašlerka je jako utržená ze řetězu.”

Babička pobaveně poslouchala Vítkovu vyřídilku.

„Já se ve psech nevyznám jako ty nebo děda,” poznamenala, „ale podle mě Hašlerka nemá chuť na lov. Větrí všechny vůně, o které byla připravena. Větrí život.”

Vítek chvíli uvažoval.

„Hm. Asi jo,” dal babičce za pravdu. „Ale stejně je to zvláštní les.”

„Každý les má duši. Když chodíš potichu, vnímáš to. Jeden les je veselý a šumí. A tobě je do zpěvu. Druhý les je zádumčivý, až na člověka padne tíseň a spěchá pryč.”

„Ty mluvíš jako kniha, babi,” prohlásil Vítek.

Babička se rozesmála a Hašlerka na ni otočila hlavu.